

ORÁNT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDALLAMOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:

Benedek Elek

5. évf.
 13. SZ. 1926.
 III. 28

Tavaszi.

Írta: Benkő Anna.

**Csicseriék megérkeztek
Vig cseveteléssel.
Eresz alatt tanácskoznak
Melyik hova fészkel?**

**„Isten hozott kedves fecskék
Virágos tavasszal!”
– Így köszönti Ilus, Klári,
Örömmre gyult arccal.**

**Isten hozott gyöngyvirággal,
Szagos ibolyával,
Isten hozott rügybe borult
Cseresznye-ia ággal!”**

(Befőlen.)

A három zöld ág.

Meséli Elek nagyapó.

Volt egyszer egy szentéletű ember, ki egymagában élt sűrű rengetegben, éjjel-nappal folyton imádkozott, esténként pedig egy magas hegynek a tetejére két dézsa vizet vitt. Ugyan miért vitt vizet a hegy tetejére? Azért vitt, hogy a madarak s mindenféle vadak, melyek a hegyen tanyáztak, ne szomjuhozzanak. A mindent látó jó Isten számon tartotta a remete jószágát, s mindennap leküldte hozzá az angyalkát: az meg eleséget vitt a remetének.

Igy élt, éldegélt a remete. Telt, mult az idő, erősen megöregedett, de azért mindenesetre felvitte hűségesen a két dézsa vizet a hegy tetejére. Hanem egyszer mi történt? Az történt, hogy egy szegény bűnöst éppen az erdőn át kísérték a törvény emberei: vitték a veszthelyre. Láta ezt a remete s mondta magában: lám, ez a bűnös ember most akasztófára kerül. Megbűnhődik a vétkeiért.

Attól a naptól kezdve, hogy ezt mon-

dotta, nem jött el hozzá többé Isten angyala, ételt, italt nem hoztak neki.

Istenem, Istenem. — tündött magában a remete, — vajjon mit vétkeztem? Gondolt erre, gondolt arra, de nem tudta elgondolni, hogy mi cselekedetével vonhatta magára Isten haragját. Lefeküdt a földre, folyton imádkozott, éhségtől gyötörtén, szomjuságtól tikkadtn.

Amint így törődött magában, feje fölött megszólalt egy madár. Oly gyönyörűen dalolt ez a madár, hogy ehhez hasonlatos gyönyörű madárdalt még nem hallott.

— Ó, — te boldog madár, mely vidáman dalolsz, — mondá magában, — te rád nem haragszik az Isten. Bárcsak meg tudnád mondani, hogy mivel haragítottam magamra Istent, akkor én levezekelném az én bűneimet s boldog és vidám lennék újra!

S im, halljatok csudát! — a madár félbe hagyta a dalolást s mondta a remetének:

A nagy árvíz.

Március elején megenyhült a levegő. A Tugár patak vastag jégpáncélja nagy patlogással szétrepedezett. Eleget sajnálták a gyerekek, akik sokat csuszkáltak a jégen. Most, hogy megindult a jég, a gyerekek egy-egy nagy uszó jégtáblára ugrottak és azon tutajoztak. Hosszu erős rudakkal kormányozták a különös vízijárművet, lementek néha egészen a tugári malomig. Ott a gátban megakadtak, leszállottak hát a tutajról és vigan futottak haza.

Bálint az ablakából nézte a gyerekek mulatozását. Az ő kamarája közvetlen a vízparton volt, jó magasan a meder fölött, erős kőfalra építve, amelyben a víz kárt nem tehetett.

— Nézd, Péter, a gyerekeket, milyen vigan játszanak a vízen!

Péter fölemelte a fejét a könyvről.

— Jobban tennék pedig, ha nem járnának a víz körül. Dávid uram azt mondja, hogy nagy veszedelemre lehetünk elkészülve. Rengeteg hó esett ezen a télen. Ha ez hirtelen olvadni kezd a hegyeken, olyan árvíz lesz, amilyen már évek óta nem volt. Ő az udvar mélyebben fekvő részéből már mindent föl is hordatott a magasabb helyekre, mert azt hiszi, hogy a víz talán a küszöbig is feljön, ha az ő jóslata beválik.

Egy langyos, esős éjszaka után kisütött a nap. A hó egyszerre megolvadt. A piszkos, sárga hólé patakokban folyt az utcákon. A Tugár patak szinte szemlátomást dagadt. Másnap reggel Bálint erős zugásra ébredt. Kinézett az ablakon, hát látja, hogy a Tugár vize a part peremén rohan és közvetlen az ablaka alatt suhog. Ha kihajlik az ablakon, szinte a kezét márthatná bele a vízbe. Az udvaron nem maradt száraz hely, csakugyan jóformán csak az épület állott ki a vízből, épen csakhogy át lehetett járni a kitéglázott folyosón az első házba. A Varga utcába is betört már a víz. Kis erecskék csörögtek a patakból a mélyebben fekvő udvarokon át. A varga inasok az utca közepén tocsogtak a vízben.

Bálint a hid felé nézett. Az bizony alig állott ki a vízből. Erősen épített bolthajtása

ellentállott ugyan bármilyen árvíznek, de most a boltozat nem volt elégséges arra, hogy át bocsássa a vizet; a nagy víztömeg a hid mellett csapott át, úgyhogy vízben jártak át az emberek az egyik városból a másikba.

A patak tulsó felén hat ökröt hajtott egy mészáros legény. A hat nagyszarvu állat borzongva haladt a zugó piszkos áradat mellett. Látszott rajtuk a félelem. Nem akartak előre menni. Akkor a mészáros legény nagyot kongatott az ostorával és rákiabált az ökrökre. Nagy szelindekje is erős ugatással rárohant a vezér ökorre és a lábába harapott. Az állat felbödült, megvadult és nekiszaladt a víznek. A többi öt is megzavarodva a kiabálástól és a dühös csaholástól, vezére után rontott. Az ökröket egy pillanat alatt elragadta az ár. Bálint borzadva látta, hogyan sodorja a víz a szegény állatokat. Két ökror nagy szarvai összegabalyodtak, azok elmerültek. A többiek kinosan bögtek. Bálint látta a szarvaikat a víz fölött, amint ide-oda csavarogtak, ahogy a víz forgatta őket. Gyorsan sodródtak a hid felé, ahol a víz nagy harsogással kavardott, örvénylett a boltozat alá. Ott el is tűntek a szarvak és elnémult az állati bögés.

Bálint elfődte a szemét. De nagy ujjongást hallott a hidon állók ajkairól és egy tulsó parton álló pékinas átkiáltott Bálintnak, hogy csodálatos képen mind a hat ökror elevenen került ki a hid-alól és nagynehezen kivergődött a partra. Semmi bajuk nem történt azonkívül, hogy az egyik állatnak a hid boltozata alatt letörött a fél szarva.

Bálint fölfelé nézve meglátta, hogy Krisztinka asszony a ház ablakából vigyáz a künn játszó Lacikára, aki a vizet nézte. Sok mindent elragadott az árvíz. Azokat leste. Egész fák usztak lefelé, amelyeket a víz mosott ki. Egy kocsi romjait lehetett látni fölfordulva, a kerekei kilátszottak a vízből.

Legérdekesebb egy uszó tulipános láda volt. Annak a tetején kis fehér cicuska utazott és miáskolt. Olykor a láda szélére jött, bemártotta a lábát a jéghideg vízbe. Kirántotta és sirva rázta le róla a vizet.

Lackó a partra szaladt. Kis farudacskva volt a kezében. Azzal futott a part szélén az úszó láda mellett.

— Cica! Cica! Gyere, kapaszkodj belé a rudba!!!

A síró állat felé nyujtotta a rudat.

Bálint talpra szökkent és kivágta az ablak mind a két szárnyát, hogy majd rákiabál a kis vigyázatlan fiura, aki valóban a halál mesgyéjén futott a kis cica után. Akkor látja, hogy Krisztinka asszony, kirohan a házból és

tette magát és a kis fiu fejét a víz fölé tartotta és úgy uszott. De fehetetlen volt a rohanó viz sodrával szemben. Ereje lankadt, a halántéka lüktetett, szédülés fogta el. Akkor erős ütést érzett a fején. A fájdalom magához térítette. Nyávogást hallott. Az uszó láda ütötte fejbe, amelyiken a macska sirdogált. Bálint megragadta a láda tetejének kiálló peremét. Fönn maradt a vizen. Így uszott a ládával Bálint, Lackó és a cica. Bálint kétségbeesetten látta, hogy rohannak a zúgó árral a

a lelkét vesztve szalad a gyereke után. Már a kezét nyujtotta Lackó után, amikor az megbotlott egy kis cölöpben és belezuhant a vízbe. Az anya elsikította magát és félholtan omlott le a földre. Emberek szaladtak hozzá.

A sikoltás belevágott a Bálint szívébe. Lecsapta dalmányát, lerugta házi saruját és belevetette magát a vízbe és uszni kezdett Lackó felé. A kis fiu szöke fürtös fejcskője fölbukkant egy pillanatra, de eltűnt. Bálint utána bukkant a víz alá, kinyujtotta balkezét és valahogy megragadta Lackó haját. Fölve-

feketén meredő kőhid felé. Ha oda érnek, az örvény a boltozat alá sodorja és ők egy pillanat alatt összetörnek és belefulnak a jeges vízbe.

— Jézus! Jézusom!!

Bálint összeszedte magát. Még egy-két pilanata van! A hidra nézett.

Kiabáló emberek állottak ott és nézték a rémületes szerencsétlenséget. Mint egy fekete szobor meredt föl Bálint előtt az öreg Johann alakja. Nagy sátor-rudat tartott a kezében. Majd megmozdult és a hidon szaladni kez-

dett afele a pont felé, amerre Bálintot az árvíz sodorta.

Megállott. Csönd lett. Johann elordította magát:

— Rajta!! Itt a rud!!!

Bálint egy pillanat alatt megértette Johann szándékát. Összeszedte az erejét és amikor a rud lecsapott éppen előtte a vízbe, eleresztette a lábát, átkarolta, majd a markába fogta keményen a rudat. A következő pillanatban harsogva nyelte el a lábát az örvény. A cica ott ült akkor már a Bálint karján és minden körmével megkapaszzkodott az ingujjában. Már húzta is fölfelé Johann a rudat. Tíz kéz is nyult át a hid vaskorlátján keresztül és áttemelték őket. Megmenekültek.

Krisztinka asszony akkor már ott volt. Nem sirt. A keblére szorította Lackót, hallgatta, dobog-e a szive? Dobogott. Akkor szabadni kezdett hazafelé. Otthon az ágyra fektette Lacikát, szétfeszítette a fogait, bort öntött a szájába, a szive tájékát ecettel dörzsölte. Egyszer csak lélegzetet vett Lackó, majd görcsösen köhögni kezdett és köhögött, amíg a mellére szakadt víztől meg nem szabadult. Kinyitotta a szemét is.

— Anyukám!

— Édes, drága fiam! . . .

— Hol van a kis cica?

Az ám, mi történt a cicával?

Az a Bálint vállán ült. Rázogatta a lábáról a vizet, mert egy kisse mégis csak bemártotta a vízbe, amikor a lábáról átkapaszkodott Bálint karjára. Kenyes cica volt. Bálint csuromvizesen állított haza. Marika halál-sápadt lett, amikor meglátta.

— Szüz Anyám! Bálint! Hol járt? Talán beleesett az árvízbe?

— Be'e bizony. Ezt a kis cicát húztam ki belőle. Ime, tessék. Magának adom. Fogja szeretni?

— Nem! Látni sem akarom. Hiszen könnyen a halálát okozhatta volna ez a kis, haszontalan állat. Menj, csúnya! Hiába is dorombolsz! Nem kapsz tőlem tejeckét. Hanem kigyelmed azonnal, — de azonnal ruhát váltson! Tüzet rakok a kandallóban és jól fűtözze ki magából a hideget, mert bizony még beteg lesz.

— Ne féltsen engem, hugocskám. Hanem

szalassza át az inasgyereket Süketékhez, kérdezze meg, hogy föléledt-e már Lacika.

Marika megfogódzott egy széken, hogy el ne essék. Ijedten, akadozva kérdezte:

— Lackó? Mi baja van a kis Lacikának?

— Ha szereti az Isten, talán semmi baja nem történik. De bizony ő is ott volt, ahol a kis cica. Mind a kettőt én húztam ki a Tugárból!

Hiába fogta meg Marika a szék támláját, bizony csak elterült volna, ha Bálint föl nem fogja a karjába és szeliden nem kelti életre.

— Marika! Marika! Nyíssa föl már a szemét! Hiszen életben vagyunk mind a ketten. Sőt mind a hárman. A cica is.

A kis cica reszelős nyelvecskéjével nyalogatni kezdte Marika arcát. Erre visszatért az élet a lányka arcába. Mosolyogni kezdett a könnyein keresztül.

— Jajj, Bálint, de megijesztett. Ugy elszorult a szívem magukért.

A kis cicáért, ugyebár?

— Igen, Bálint. A cicáért. De nekem nem kell ez a hizelgő jószág, odaadom Lacikának, az bizonyosan örülni fog neki.

Bálint nagybeteg.

Másnap reggel Bálint nem tudott fölkelni. A feje fájt. A mellében erős nyilaló szúrást érzett. Réha görcsös köhögés fogta el. Hol forróság öntötte el, hol a hideg lelte.

— Péter! Én ma ágyban maradok. Magadban menj el az iskolába. Majd holnap én is elmegyek.

Péter megijedt. Látta Bálint kipirult arcát. Letette a füzetét.

— En is itthon maradok. Egy nap nem a világ! Nem fog összedülni az iskola, ha itthon maradunk!

Kopogtak az ajtón. Süket uram sietett be.

— Bálint úr! Az Isten áldja meg! Mivel köszönjem meg kigyelmed bátorságát, nagy szívét?

Bálint a kezét nyújtotta.

— Semmivel, Süket uram. Csak gondolhatja, hogy nem nézhettem volna a kis Lacika romlását. Hogy van? Mit csinál?

— Oh, talán már semmi baja sincs. Az este bodzavirág teával jól kiizzasztottuk. Már talán föl is kelhetne, ha megengednék neki. Életben maradt és ezt kigyelmednek köszön-

hetjük. Csak annyit mondhatok, ha egyszer arra kerülne a sor, hogy az életemmel adózhatok kigyelmednek a Lackó élete fejében, szívesen hoznám meg azt bármikor. Csak egy szóval mondja!

— Köszönöm, Süket uram. Sohase ajándékozgassa nekem az életét! Csak tartsa azt meg Krisztinka asszony meg a Lackó számára.

— Hanem úgy látom, mintha forróság gyötörné kigyelmedet!

— Igen. Változásomat érzem. De majd elmúlik. Úgy látszik, hogy meghültem a hideg vízben.

Süket uram elszomorkodott. Sokáig szorongatta a Bálint kezeit, majd nehéz lélekkel távozott. Beszölt Dávid uramékhoz is.

— Nem jöt jelentek, Dávid uram! Bálint urfi megbetegedett. Forróság bántja. A kezén is éreztem, baj van, mert száraz és iorró. Vigyázzanak rá.

Marika rögtön a konyhába futott. Hársfavirág teát főzött. Vitte be Bálint-hoz.

Amikor belépett, Bálint elmosolyodott.

— No, hoz már a hugocskám valamit, amitől rögtön talpra állok.

— Csak igya meg azt, amit hoztam. Ez igazán jót fog tenni.

Bálint fölhajtotta a teát. Marika leült és Péterrel együtt beszéltek sok mindearól Bálintnak. De ez nem sokáig hallgatta a fecsegést. Ellankadt. A feje fájt és féllalomba merült.

Marika elszorult szíyvel távozott.

Bálint nem kért ebédet. Egyre rosszabbul lett. Dávid uram leparancsolta az udvari munkát, hogy csönd legyen. Mindenki lábujjhegyen járt és beszélni sem mert. Este szomoruan feküdt a háznépe.

Éjfélt után megverték Dávid ablakát. Dávid mester kinézett, hogy ki zörög.

— Én vagyok, Péter! Az Isten irgalmára, segítsenek. Bálint igen rosszul van. Félrebeszel és elalélt már kétszer is. Nem tudom, mit tegyek? Tán a reggelt sem éri el.

Dávid uram és Mariska is mindjárt fölkeltek, felöltözött és átmentek mindketten a beteghez.

(Folytatása következik.)

Jucika.

**A kis Juci olyan büszke,
Mint egy kényes páva,
Hogyne, mikor csipkekendő
Libeg a nyakába.**

**Fejecskéjét billegeli
Jobbra, balra szépen
A hátát is kipecskeli
Puha, puffos széken.**

**Térdig-sem-ér szoknyácskáját
Még kurtábbra fogja,
A kis cica a sarokban
Le is mosolyogja.**

**De ő azzal nem törődik,
Olyan büszke rája,
Hogy egy régi csipkekendő
Libeg a nyakába.**

(Kendillóna.)

Kirjárné Kovács Emma

Az aranyszerző kakas.

— Creanga János román író meséje. —

Magyarba átültette: Keresztély Sándor.

Volt egyszer egy öreg asszony és egy öreg ember. Az asszonynak egy tyukból, az embernek pedig egy kakasból állott minden vagyona. A tyuk kétszer tojt naponta. Az öreg asszony evett is annyi tojást, hogy szomszédai már mindig várták: — Mikor fog tyuknyelven, kotkodácsolva megszólalni. Az embernek pedig nem maradt más élvezet, mint hogy látta a jóízűen falatozó öreg asszonyt. Nemcsoda tehát, ha egyszer már elveszítette türelmét és megszólította az öreg asszonyt:

— A szomszédasszony olyan jó étvágyal eszik, mintha nem a magáét fogyasztaná. Adjon kekem is kölcsön egy pár tojást! Csak annyit, hogy az éhemet elverjem.

— — Hogyne! — pattogott az öreg asszony, kit nagyon fukarnak ismertek a faluban. — Ha tojást akar enni, verje meg kend is a kakast s akkor tojni fog. Én is megvertem a nyukomat s látja: megvan az eredménye.

Az öregemberről sem mondhatta volna senki, hogy elpazarolja azt amije, van. Ezenkívül értelmes is volt. Megfogadta tehát a szomszédasszony tanácsát. Arcán vörös színbe lobbant ki a harag, elővette a kakast és amugy istenigazában megverte, mondván:

— Nesze! Vagy tojni fogsz, vagy elkergetlek a háztól, de nem fogyasztod tovább hiába az ennivalót!

A kakas alig várta, hogy kiszabaduljon az öreg ember karmai közül. Elmenekült hazulról s mint egy örült, futásnak eredt. Ment, mendegélt, egyszer csak az uton talált egy kis zacskót s benne két fényes krajcárt. Boldogan vette a talált holmit csőrébe és visszafordult. Alig tett néhány lépést visszafelé, egy kocsiival találkozott, melyen a szomszéd-faluban lakó gróf ült feleségével és leányival. A gróf figyelmesen szemügyre vette a kakast s amikor szájában megpillantotta az aranykrajcáros zacskót, odaszólt a kocsisnak:

— Állj meg, kocsis, hadd tapasztaljuk meg: mit visz a szájában ez a kakas?

A kocsis hirtelen megállította a lovakat,

leszállt a bakról, megfogta a kakast, szájából kivette a zacskót és odanyújtotta a grófnak. A gróf zsebébe csuszította a kakas kincsét és intett a kocsisnak, hogy mehetnek tovább. A kocsinak sem kellett több. Amikor meglátta, hogy a kocsis első kereke megmozdul, utánuk iramodott és torkaszakadtából kiáltani kezdte:

«Kukuriku! Jó bojáróm,
add vissza a pénzes zsákom!»

A gróf szörnyű haragra gyult. A ut kanyarulatánál meghuzódó kut előtt ismét odaszólt a kocsisnak:

— Ugorj le és dobd a kutba ezt a szemtelen kakast!

A kocsis teljesítette a parancsot. Leugrott a bakról, megfogta a nyugtalankodó jószágot és a kutba hajította. A kakas a nagy veszedelemben elgondolkozott: most mitévő legyen? kezdte szüröcsölni a vizet és nyelte, nyelte rendületlenül. Pár perc alatt az utolsó cseppig kiitta a kutból a vizet. Akkor kirepült s a grófi hintó után indult:

«Kukuriku! Jó bojáróm,
add vissza a pénzes zsákom!»

— Te, — szólt a gróf kocsishoz — ördögös egy szárnyas jószág ez a kakas! Megállj csak, ebadta madára! Majd adok én neked kincset!

Otthon megparancsolta a szakácsnéjának, hogy a kakast zárják forró kemencébe, s hogy valamiképp ki ne szabaduljon: — lelkére kötötte a szakácsnénak, hogy a kemence ajtaját jól eltorlaszolja. A szakácsné egyáltalán nem volt vajszívű s örömmel hajította végre a kapott parancsot. A kakas, amikor a kemencében érezte magát, még mindig nem esett kétségbe. Kitátotta száját és kezdte kiadni gyomrából a vizet, mit a kutban magába szívott. A víz alatt sistergett a parázs, a kakas pedig futta, futta, amíg a tűz egészen kialudt s a kemence is lehült. Aztán kirugta a kemence ajtaját és kijött. Első útja a grórhoz vezetett. Megállt az ablak alatt és tovább énekelte:

«Kukuriku! Jó bojáróm,
add vissza a pénzes zsákom!»

— Tudom én már, mit csináljunk ezzel a szemtelen kakassal! — szolt a gróf, amikor megpillantotta. — Kocsis! Fogd meg és zárd az istállóba a tehenek és ökrök közé. Hátha eltapodja, vagy felökkeleli valamelyik és megszabadulunk tőle. . . .

A kocsis úgy tett, ahogy a gróf parancsolta. Megfogta a kakast és a szarvasmarhák közé dobta. S mi! gondoltok: mi történt? A kakas gyors egymásutánban felfalta a bikát, teheneket, ökröket, végül az egész csordát. Meg is nőtt a begye úgy, hogy bárki összevetésztette volna a hegygyel. Miután így megmenekült, egyszer csak megint hallja a gróf az ablak alatt:

»Kukuriku! Jó bojáróm,
add vissza a pénzes zsákom!»

A gróf csakhogy sóbálvánnyá nem változott, amikor látta, hogy a kellemetlen vendégtől nem tud megszabadulni. Csak állt és bámult. Végül is új ötlete támadt.

— Bezárom a pénzes kamrába! — gondolta magában. — Egyék aranyat! Hátha felakad egy a torkán és megszabadulok tőle.

Az ötletet tett követte. Megfogta a kakast és a kincstári szobába lökte. A kakas ott se tagadta meg önmagát. Pár pillanat alatt egytől-egyig kiürítette a ládákat s mind felkapkodta a külön-külön rekeszekben elraktározott pénzt. Ismét megmenekült. Csak ő tudná megmondani — milyen uton, csakhamar ismét a gróf ablaka alá került és énekelte:

»Kukuriku! Jó bojáróm,
add vissza a pénzes zsákom!»

Ezek után a gróf belátta, hiába minden furfangos szabadulási kísérlet s oda dobta neki a »pénzes zsákom«. A kakas felkapta és boldogan indult vele haza. A grófi udvar madarai utána, — mintha lakodalmat ülnének. A gróf csak állt a kastély ablakában és szomorúan nézte a repülő madarakat. Nem volt mit tennie. — sóhajtozott:

Menjetekek mind! Az a ló, hogy a kakastól megszabadultam! Mert itt az ördög keze működött! . . .

Futott a kakas, amíg haza ért. A többi madarak utána. Otthon megörzögte a kaput:

— Kukuriku! Kukuriku!

Az öreg ember felismerte hangját és boldog arcal botorkált elő a házból. Azonban

alighogy megpillantotta elszörnyűködött. A kakas valami ijesztő volt! Az elefántot bárki hangyának látta volna mellette s utána számtalan tarka és fényes tollu madár. Az öreg ember kezét tördelte és felnyitotta az ajtót.

— Kedves gazdám, — szolalt meg a kakas — teríts le egy pokrócot az udvar közepére.

Az öreg ember perdült, mint az orsó s teljesítette a hazakerült madár kívánságát. A kakas a leterített pokrócra szökkent, meg-
rázza szárnyait s uramfia, — a pokrócot egy munutum alatt olyan aranyeső öntötte el, hogy szinte vakított a csillogása. Az öreg ember a sok kincset látva megcsókolta és megsimogatta az okos jószágot.

Ebben a pillanatban lépett az udvarra az öreg asszony. A kiterített kincs fénye csak-hogy meg nem vakította. Ugy feszítette agyát, hogy majdnem szétrobbant az irigységtől.

— Ugyan, szomszéd, — szolalt meg sokára szégyenkezve — adjon nekem is egy pár aranyat!

— Tegye füstre a kívánságát, szomszéd-asszony! — válaszolt az ember. — Emlékszik még rá, hogy mit mondott, amikor én tojást kértem? Verje meg maga a tyukját, hogy hozzon aranyat! Én is megvertem a kakast és ime: mi lett az eredmény!

Az öreg asszonynak nem kellett sok biztatás. Megfogta a tyukot és úgy megverte, hogy akárkifia ember megsajnálta volna. Majd, amikor kiengedte kezei közül, a tyuk is elindult szerencsét próbálni. Alig tett öt-hat lépést, talált egy gyöngyszemet. Felkapta, körülnézett, hogy nem látja-e valaki és lenyelte. Boldogan indult begyében a gyöngyszemmel hazafelé és messziről jelezte érkezését:

— Kot-kot-kot-kotkodács!

Az öregasszony nagy örömmel nyitotta ki a kaput. A tyuk azonban nem várta meg, amíg előtte kitérül a rozoga faalkotmány, hanem berepült felette. Elsurrant az öregasszony mellett és meg sem állott a fészkeig. Alig ült a fészken egy órát, ismét felugrott és kotkodácsolni kezdett. Szaladt az öregasszony személnélkül, megnézni, hogy mit tojt? A fészekben azonban csak egy gyöngyszemet talált. Az asszonyt szörnyen felbőszítette, hogy a tyuk ilyen gunyt üzött belőle. Elővette botját és

addig ütötte, míg holtan nyult el lába előtt. Ilyeténképp hiába erőlködött szegény feje, továbbra is földhözragadt szegény maradt, mint volt azelőtt. Azóta — ha megéhezik, — tojás helyett puhára főtt türelemmel kell éhét csilapítania, mert egyébre nem telik. Ugy kell neki! Miért ütötte agyon az ártatlan tyukot?

Az öreg ember annál gazdagabb lett. Házat és kertet vásárolt magának és nagyon

jól élt. Az asszonyt megfogadta kertésznek, a kakast pedig mindenhová magával vitte. Nyakába csillogó aranyszallagot kötött, lábára sárga topánkát húzott és sarkantyuját is be-aranyoztatta. Tündérr királynak nézhetne bárki és nem hitte volna, hogy csak egyszerű kakas, kiből idővel még igen izletes paprikás főhet.

(Nagyvárad.)

Régi költők szólnak tihozzátok.

Hová sietsz, mező patakja?

Irtá: TOMPA MIHÁLY.

— Hová sietsz, mező patakja?
A nagy folyamba sietek,
Mely a tengerbe visz magával,
Hol drágakövek termenek.

— Maradj, maradj, mező patakja,
A réten, hol ered fakad!
A nagy tenger zugó ölében
Elvész neved, elhalsz magad!

Kis gyermek halálára.

Irtá: VÖRÖSMARTY MIHÁLY.

Eljátszottad már kis játékidat,
Kedves fiu, hamar játszottad el;
Végsőt mosolyga arcod, s a halál
Leszedte róla szép rózsáidat.
Nem csak magad menél, elvitted a
Szülék vidámságát, elvitted a
Legszebb remények gazdag bimbáját.

Ki mondja majd neked, hogy már reggel van? Ah!
Ki fog téged megint fölkelteni?
Sirat szüléd és mondja: „Kelj, fiam,
Kelj föl szerelmem, szép kis gyermekem!”
Mind hasztalan, te meg nem hallod őt:
Alunni fogsz, s nem lesznek álmaid,
Alunni fogsz s nem lesz több reggeled.

De fájdalom ne bántsa hamvadat:
Múlásod könnyű volt és tiszta, mint
Az égbe visszaröppenő sugaré.
A földhöz minket daj s öröm kötöz,
Óhajtjuk és rettegjük a halált:
Te túl vagy már, nincs kétség utadon.

Óh, majd ha csöndes, tiszta éjeken
Föltűnnek a dicső csillagzatok,
Eljössz-e áldást hozni kedveseidre?
Eljössz-e álmaikhoz éjfélenként,
Hogy ég nyugalmát terjeszd rájok is?
Óh, jöjj, ölelgesd kis testvéreidet,
Orcáikat csókdossa szellemed,
S a mely napok tetőled elmaradtak,
Add a szüléknek vissza, Ők együtt
Éljék le megszakasztott éltedet,
És míg porodra hintenek virágot,
Lebegj te őrző angyalként fölöttük.

Dal.

Irtá: ARANY JÁNOS.

A hegedű száraz fája,
Beh szomorú a nótája,
Ugy megsi-ri, úgy kesereg,
Talán a könnye is pereg.

A hegedű bús nótája,
Magyar ember mulat nála:
Ugy megdanol, táncol, vigad,
Hogy a szíve majd megszakad.

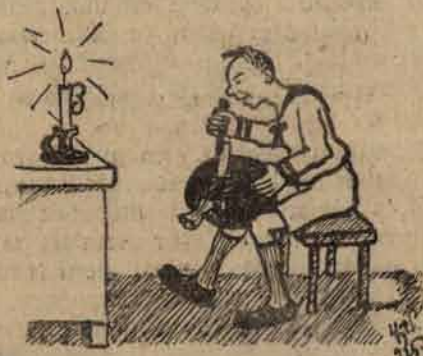
A kísértet.

(Öcsike gyermekkori emléke.)

Nem vette észre, nagyapóka lelkem, hogy a legtöbb gyermekkori emlékem arról szól, hogyan füstöltem ki ezt vagy azt a kellemetlen vendéget? Ennek az a magyarázata, hogy talán nincs kerek e földön több oly szerencsétlen ember a vendégeket illetően, mint apus és anyus. Egy kedves vendégre száz kellemetlen vendég esik. Különös azonban e szomorú esztendőben, amikor Kisbacon helyett a Balaton vidékén kellett nyaralnunk két szűk szobácskában, hol ez a nagybácsi, hol ez a nagynéni »lepett meg«, rendszerint ezzel a kedélyes beköszöntővel: No gyerekek, itt vagyok, ragyogok, mint a fekete szurok, adtok e szállást egy-két hetecskére? — Hogyne, hogyne, ájultozott apus is, anyus is, de azért kedvesen behelyezték, Istenhoztáztak, sőt köztünk legyen mondva, még fülleteitek is kedves szüleim, hogy asszongya: Eppen ma gondoltunk magára drága Miska bácsi, hogy ezer esztendeje nem láttuk. Persze én azt hiszem, hogy ez a fülletés voltaképpen nem fülletés volt, hanem amolyan szelíd, finom guny, amit azomban a kellemetlen vendégek nem szoktak észrevenni.

Hát igen, Miska bácsiról leszen most megemlékezésem, akinek a horgyogása meg éves közben a csámcsogása a legszelidebb embert is dühbe gurította s különösen szegény apus majd kiugrott a bőréből, annyira idegessé tette a csámcsogás. Bár Andris sem csámcsogott, én sem csámcsogtam, anyus és apus szüntelen figyelmeztettek ebédnél, vacsoránál: Vigyázz, Öcsi, (Vigyázz, Andris,) már megint nagyon kitátottad a szájadat, meglásd, hogy ebből csámcsogás lesz. Persze, voltaképpen gyöngye figyelmeztetés volt ez Miska bácsinak, de Miska bácsi az se neki: csám, csám, csám! Röviden: Miska bácsi csámcsogása és horgyogása, mely nem a szomszéd, de a 20-adik szobából is elhallatszott volna, már a harmadik napon türehtetlené vált, s apus és anyus, amíg Miska bácsi a balaton partján sétált, nem csak minden addigi nadselű gondolatokra borítottak fátyolt, de bűnbocsánatot ígértek ezután születendő nadselű gondolataimnak is, tetejébe még egy ropogós százezeres bankót, ha Miska bácsit kifüstölöm.

— Anyi baj legyen, mondám én. Eppen az előtt való este beszélt Miska bácsi arról, hogy ő hisz a haza járó lelkekben s bár nem tulságosan vallásos ember, minden este így imádkozik: Uram Isten, őrizz meg tüztől, víztől, gonosz ember szándékától, vékonylábu ökörtől, vastaglábu lótól, ut mellett való földtől, s őrizz meg mindenféle kísértetektől áment! Mondjam-e, hogy ezt tudván, kész volt a nadselű gondolatom? Mint egy-egy üst, akkora

sütőtökök pompáztak a kertünkben, nosza, ide vele, egyet leszakítottam, szemet, orrot, száját vágtam neki, aztán koromfeketére mázoltam, s most már csak vártam azt a nagy pillanatot, amikor tizenkettőt kongat az óra. A zért

vártam pedig a 12 órára, mert megállapítottuk, hogy Miska bácsi, amikor tizenkettőt üt az óra, amely éppen feje fölött volt, mindig felhorkan, még pedig nagy nyögések kíséretében. Miska bácsi már 9 órakor szundikált, bele-bele-ütődött az orra az asztalba, ilyenkor egy kicsit elszégyelte magát, valamit motyogott, hogy aszongya: na, mit szóltok, gyerekek, már megint álmos vagyok, — s vissza jöccakázott a szobájába. Hiszen, éppen erre vártunk. Elhatároztuk, hogy mind fenmaradunk éjfélig. Gyönyörű szép este volt, fel s alá sétáltunk, s pontosan, amikor az óra elkezdte kongatni a tizenkettőt s Miska bácsi ijedten horkant fel, megjelent az ablakán a kísértet. Igen, valóságos kísértet, melynek koromfekete fejére hófehér lepel borult, szemén, orrán meg száján kivörösített a pokol tüze, apus meg valami ijesztő, sirontuli hangon mondá, amint következik: Ébredj álmaidból, te csámcsogó disznó, pakkolj, indulj, holnap éjfélkor itt ne találjátok, mert ha itt leszel, viszlek a pokolba, értetted-e?

Mondjam tovább, ne mondjam? Miska bácsi rettentő bődüléssel kidobta magát az ágyból, s bár a kísértet eltűnt, reggel a földön kucorgott, s most már nem a hortyogása, hanem a fogvacogása miatt nem tudtuk elaludni. De Isten neki, szerencsésen kivirradt, s Miska bácsi pakkolt és ment az első vonattal. Megható volt hallani, amint megesküdt, és

hogy látta a kísértetet s egész lelkéből tanácsolta nekünk, hogy mi is pakkoljunk s hagyjuk itt ezt az elátkozott házat...

Meghatottan köszönték apuék a jó tanácsot s persze, megnyugtatták Miska bácsit, hogy »holnap« okvetlen megyünk mi is. *okvetlen*, nyomta meg a szót, anyus is, *okvetlen* nyomtuk meg Andris meg én meg jobban. S amig eltűnt a Miska bácsi vonata, szüntelen lobogtattuk a kendőt: Pá, Miska bácsi, pá! Csám, csám, csám!

(Kisbaczon)

A másolat hitelül:

Elek nagyapó.

A Cimbora könyvosztálya

A cserkészkönyvek új árai:

Farkas Gy.: Táborlüz üzen	é 15.— leu
Radványi K.: Horog István & Co	15.— . .
Sztrilich—Mócsy: Cserkész segítségnyújtás	10.— . .
Butyó: Törvénytárgyalás	15.— . .
Scherer: Próbaidős cserkész könyve	15.— . .
Sztrilich—Mócsy: Tábori munkák	20.— . .
Radványi K.: Napsugárleventék	15.— . .
Kovács D.: Ballag már	15.— . .
Scherer: Cserkészek könyve	15.— . .

A tó világa.

Irtta: Garády Viktor,

A tanító megígérte a gyermekeknek, hogy elviszi őket megnézni a tavat. Ott van ám a sok madár! Nagyon megörültek ennek a fiuk és a leánykák. Hát még milyen nagy volt az örömük, amikor egyszerre csak kiértek a mezőre!

Keskeny gyalogösvényen futottak előre. Jobbról is, balról is zöld vetés. A vetést közt tarka virágok. Méhecskék, bogárkák, pillangók kergették egymást édes muzsikaszó mellett. A kis pacsirta meg fent lebegett a kék levegőégben és reggeli imádságot énekelt a jó Istennek.

Nemsokára az erdőbe értek. Egy kis forrás mellett mentek el. A forrás is jókedvű volt, akárcsak a gyermekek. Vidáman csevegett a fehér kavicsokkal.

Az egyik leányka egy kis madarat pillantott meg. A forrás ezüstös vizéből ivott. Ő is inni akart volna belőle, de a tanító nem engedte meg. Sokat futkorozott és melege volt. Megártott volna a friss vizecske.

A fák között már látni is lehetett a tó sima, kék vizét. A gyermekek csak ámultak-bámultak. Ekkora nagy vizet még sohasem láttak. Hát még mekkora nagy lehet a tenger!

A vizen, a levegőben, a fákon, a bokrokon, a nád között százanként uszkáltak, röpködtek, futkostak a madarak. És micsoda furcsa lármát csapott ez a tömredék vízi szárnyas! A darvak krugattak, a golyák kelepeltek, a vadludak gágog-

tak, a vadrucák hápogtak, a szárcsák gurrogtak, a bibicek sirtak, a szalonkák vartyogtak, a gémekek vakogtak, a nádi verebek karicsáltak s a halászmadarak visítottak.

Egyszerre egy hófehér kócsag bujt elő a náderdőből és felemelt fővel, lassu, szinte kényes léptekkel sétált a tó szélén.

Egy pajkos fiu ezalatt egy kavicsot dobott a sás közé. Egész sereg nádi veréb repült fel onnan. Ahol a sás, a nád, a káka terem, oda veszedelmes közel menni, mert ott mindenütt víz van; ahol pedig nincs, ott a föld nagyon süppedékes. Könnyen ott rekedhet az ember. Elnyeli az ingovány. A nád körül pedig a vizet békalencse fűdi, olyan sűrűn, hogy nem hinne el az ember, hogy mély víz van alatta.

Furcsának tetszett a gyermekeknek, hogyan kerülhet össze a béka, meg a lencse?

A tanító szépen megmagyarázta a dolgot. A béka nem eszik lencsét, hanem bogarat, férget. Éppen ezért hasznos állatka. A békalencse pedig apró növényke, alakja a lencsére emlékeztet. Azért hívják békalencsének, mert ott, ahol ez a növény terem, bizonyosan béka kuruttyol.

A lencse szóra egyszerre eszébe jutott mindenkinek, hogy éhesek. Hát haza kíváncsoltak. Az ebéddel amugy is elkészült már az édesanya. Izlett is nekik a hosszú séta után.

(Budapest.)

A január és február havi rejtvények megfejtése:

3. szám: Szélmalomrejtvény: Ballag már a vén diák. Pótlórejtvény: Krudi Gyula. Szórejtvény: Évfolyam.

4. szám: Névrejtvény: Szilágyi Erzsébet. Pótlórejtvény: Bocskay István. Szótagrejtvény: Vasárnap. Számrejtvény: Kis furulyám szomorú füz ága. Kocka-számrejtvény:

2	5	7	6
5	2	5	8
4	8	6	2
9	5	2	4

6. szám: Szélmalomrejtvény: Ki mint vet, úgy arat. Pótlórejtvény: Edmond Rosstand. Régi felirat: Cimbora a legkedvesebb gyermeklap, szerkeszti Elek nagyapó. Betürejtvény Egyensúly.

7. szám: Számrejtvény: Kisbaczon. Pótlórejtvény: Petőfi Sándor. Petőfi Sándor. Betürejtvény: Kék pék, fék lék. Létrarejtvény: Cucor Gergely. Névrejtvény: Cimbora.

8. szám: Pontrejtvény: Tutsek Anna. Létrarejtvény: Petőfi Sándor. Versesrejtvény: Gomba. Pótlórejtvény: Herceg Ferenc.

9. szám: Pótlórejtvény: Kossuth Lajos. Betürejtvény: Tíz parancs.

A megfejtők között 24 könyvet sorsoltunk ki. Tök mag öfelsége Elek nagyapó kalapjából a következők neveit húzta ki: Lőte András és László, Nyáradszereda, Incze Etelka, Sepsiszentgyörgy, Szabó Patyi és Öcsike, Csucsá, Antal Piroska, Homoródbene, Fodor László, Algyógy, Vischán Lacika, Balavásár, Kiss Gyurka, Szék, Gárdonyi Nagy László, Nagybánya, Polifka Margit, Szováta, Horváth Ákos, Margitta, Szakáts Mártha és Zoltán, Székelykeresztúr, Kiss Dodika és Icuca, Szászváros, Dobránszky Gyula, Torda, Mártonffy Bandika, Nagyvárád, Kilényi László, Arad, Kemény Anci, Szabadka, Bencsik Zsiga, Déva, Antónia Klárka, Magyarorszávat, Perl Lecsi, Máramarosziget, Sándor Erzsike, Nagyszében, Keserű Elvira és Irénke, Piski, Lovass Terike, Erőmhályfalva, Kovács Gézuka, Bánffyhungad, Baranyi Miklós, Kolozsvár.

Megfejtették: Szondy Gyurika, Hercz Zsóka és Gyurka, Ebert Lajos, Mester László, Tóth Margit, Judovics Miklós, Mihályi Elemérke, András Béla, Láng Endre, Váhl Frigyes, Incze Etelka és Frigyes, Novák Gizi, Weisz Kató, Losonezy Irén, Kiss Dodika és Icuca, Mikola Ilonka, László Etelka, Király Lili és Évi, Tausch Mária, Barabás Aranka, Péter Margit és Antal, Csomós Julia, Marosán László és Ilona, Lovass Terike, Király Irén, Szakáts Mártha és Zoltán, Illés Imre, Szász Lacika, Szilvássy Károly, Lőte Zoltán, Tátay György, Kallós Elek, Mezei Nusi, Turay Ilonka és Anna, Perl Lecsi, Nagy Ferkó, Be-

nedek József, Berkovits Irén, Csiki Pongrác, Benedek Edith, Gárdonyi Nagy László, Kiss Margitka, Dominits Mimi, Lázár Ilonka és Imre, Merk Böske, Perdi Vilma, Illenz Tibor, Nagy Ernő, Serester Anna, Földes Imre, Riebel Imre, Szabó Joly és Zoli, Dávid Elza és Gizi, Szabó Miklós, ifj. Incze Frigyes, Serester Anna, Szondy Gyurika, Gergényi Ferenc, Bányai Jancs, Sándor Erzsike, Szentpétery testvérek, Kálló Vilma, Baranyi János és Elek, Hirsch testvérek, Szőke Juci, Kovács Lacika, Farkas Ilonka, Keserű Elvira és Irénke, Bartha Baba, Török Pál, Fodor László, Kovács Gézuka, Lovász Jolánka, Wach Jancsi, Feri és Ervin, Eiben Erzsike, Kálló Vilma, Komlós Tibor és Elly, Halász Lenke és Bimuka, Bogáthy Vilma, Deák Tusika és Piroska, Roth Lajos, Fodor László, Kristóf Zoltán, Kálmán és István, Schwarzc Ferike, Kálózy József és Nellike, Szalkay Ilke, Mestes László, Antónia Klárka, Szarka Rózsika, Judovics Miklós, Kovács Piroska, Téglás Jucika és Bösike, Toperczer Irénke és Böske, Maros Frédi és Babuci, Szalay Zsuzsa, Markovits Lili, Wertheimstein Kató, Berger Béla és Zsófi, Dobsánszky Gyula, Fodor László, Szabó Patyi és Öcsi, Vischán Lacika, Király Lili és Évi, Baumgarten Ada, Aufenberg Norbert, Zápori László, Veiler Antónia, Csengeri Ferenc, Szabó Patyi és Öcsike, Kristóf Böske, Mártonfy Bandika, Goldberger Klári és Gyurka, Glück Imre, Kilényi László, Elías Elza, Dávid Elza és Gizi, Szemlér Mária, Szántó Lili és Józsi, Kemény Anci, András Ernő, Péter Margit és Anti, Eiben Erzsike, Szabó Patyi és Öcsi, Bencsik Zsiga, Schiller Józsi, Mikó Pistuka, Kristóf Kálmán, Szőke Jucika, Breiner Gyurka, Buck Vera, Karus Mariska, Lázár Hanna, Benedek Edith, Lőte András és László, Toperczer Irénke és Böske, Semlyén Éva, Círom Magda és Zoltán, Szőke József, Mészáros Annuska, Papp Imre és Károly, Dobránszky Gyula, Bagoly Anna, Foltinek Ádám és Nóra, Szántó János, báró Huszár Mária, Papp Imre és Károly, Markovits György, Csonka Irén, Preiszner Pál, Antal Piroska, Tóth Margit, Jakab Róza és Margit, Illenc Tibor, Balla Pál, Krausz László, Bárány Mányi és Kató, Tóth Margit, Borgida Imre és Anna, Berger Klári, Kohn Zsuzsika, Mester László, Szőke Juci, Kiss Irénke és Gyurka, Rugli Gyurka, Tiegermann Tibor, Szoney Gyurika, Tátay György, Gartner Elza, Buday Margit, Horváth Ákos, Varga Évike, Baranyi János és Miklós, Beksy Andor és Ilonka, Onofray Nusika, Buday Margit, Katona Margit, Incze Etelka, Fodor Misi, Incze Frigyes, Heller Olga, Szilágyi József, Szalkay Ilke, Csiki Annuska, Boruzs Ilke, Farkas Ilonka, Katóka és Pityu, Robicsék Ella, Fischer Méri, Lengyel Piroska, Gróf Dégenfeld István, Annus, Vulkan, Girauschek Irma, Zichler Jolánka, Demetrovits Panka, Nagy Ilkoka, Pallós Zoltán, Földes Imre, Pallós Tibor, Kiss Pál, Mikola Ilonka, Quittner Lili, ifj. Fejér Gábor, Stern Sándor, Stern Ducsi, László Klárka és Bandika, Tizedes András, Bocsnácz Margitka, Gonosz Pista és Máté Margit, Király Lili és Évi, Horváth Ákos, Lovas Ferike, Benedek Edith, Ridwal Olga, Mandel Lili, Szabó Patyi és Öcsike, Weinberger Magda, Weinstein Margit és Józsi, Szilágyi Misu, Takács Irmuska, Stern Endre, Novák Béla és Laci, Stein Ica, Goldner Rózi, Tóth László, Turay Ilonka és Anna, Horváth Ákos, Várakozó Izabella, Keserű Elvira, Dimény József, ifj. Gomilesovits János, Gergely Juliska, Fazekas Idus,

Spiegel Magda, Institorits Márta, Kovács Gézuka, Pályi János, György Győző, Karakas Pityu, Mester László, Borghida Lili, Makkay Margit és Miklós, Sipos Ernő, Meszlényi Manyi, Dörner Erzsébet, Weisz Kató, Mihályi Elemérke, Jerzsák Anna, Császár István és Pál, Rottmann Lilly, Braun Lajos, Csonka Irén, Siky Józsa és Jenő, Horváth Ilona és Olga, Besseney Margit, Szántó János, Fejér László, Oláh Imre, Knoblauch Karcsi, Páska Judith, Deák Tusi, Minorits Gyula, Rottmann Lili, Hanvay Zoltán, Zinger Ilona és József, Antal Ilonka, Szőke Juliska,

Elek nagyapó üzeni:

Glück Imre és Rózsi. Örömmel látlak mind a keltőketek unokáim seregében s viszont üdvözlémetem tolmácsoljátok édesanyátoknak. Mind a keltőketek leveléből azt lálom, hogy már is megszerettétek a Cimborát, s különösen tetszik nektek Szilasy Bálint szép históriája. Várom továbbí leveléiteket s következő leveletekben pótoljátok a mulasztást is: ugyanis, nem írtátok meg, hol kell a leveletek. Imre rejtvénye sorra kerül. — **Kilényi László, Arad.** Hogy nagyapónak szólítsz, azért, természetesen, nem haragszom, sőt dicsérek érte. Azért sem haragszom, hogy csunyan írsz, mert azt csak te mondd az írásodról, hogy csunya, de voltaképpen nem az. S ha csunya volna, bizony akkor sem haragudnám, egyszerűen figyelmeztetnék rá, s tanácsolnám, hogy nagyobb gonddal írj. Ha Isten élte, Aradra is ellátogatok, mert ezzel nekem is régi vágyam teljesülne. — **Ellás Elza Kolozsvár.** Örvendek, hogy megfogadod a tanácsomat s hogy ez neked nem is lesz nehéz, mert megvan benned az akarat. Helyesen teszed, ha nem ígéréd meg, hogy minden héten írsz. Elég nekem, ha mindig írsz, amikor teheted. — **Szórakozott unoka** sem a nevével nem írta alá a levélnek, sem azt, hogy hol kell a levele. Azt hiszem, magára ismer, ha jelzem levelenek a tartalmát: arra kér, hogy ne haragudjam, amiért már első levelében nagyapónak szólit. Aztán azt írja, hogy a Cimborá már rég jár neki, de nem írt, mert rossz és hibás az írása. És van neki egy Ernőke nevű kis öccse, aki sokat lármázik, s aki levélírás közben éppen aludt, de szüntelen félt, hogy felébred, akkor aztán vége a levélírásnak, mert Ernőkének minden kell: toll, ceruza, tenfa, szóval minden, amit nála lét. Most már értem, hogy az én szórakozott unokám miért nem írta alá a nevével. De reméljük a legjobbal, a következő levelét sikerül aláírnia s megtudom azt is, hogy hol lakik az én kedves szórakozott unokám. — **Dávid Elza és Gizli Lónya.** Szélmalomrejtvényetek sorra kerül. — **Kemény Anci, Szabadka.** Egy barátódn szeretne előfizetni a Cimborára, de csak úgy, ha január elsejétől kapná meg az újságot. Közöld vele; hogy bátran előfizethet s januártól kezdve fogja kapni. Sári nővéredtől rég nem kaptam levelet. Legutolsó levelében azt írta, hogy Pesten folytatja a tanulmányait, mégpedig, mint rendes tanuló. Írd meg nekem következő levelében, hogy ha Pesten tanul, melyik gimnáziumban. Szeretném, ha Éva unokám, aki most első éves egyetem hallgató és Sári, aki ha jól emlékszem, most nyolcadik gimnazista, megismerkednének és meg-

barátkoznának. — **András Ernő, Gyulafehérvár.** A kiadóbácsi pótolja a 47. számot. — **Bencsik Zsiga, Déva.** Nem találtam csunyanak az írásodat, csak az látszik rajta, hogy sietve írtad a levelet, ami érthető és megbocsátható, ha sok a tanulnivaló. — **Schiller Józsika, Kovászna.** Szívemből örvendek, hogy meggyógyult a szemed, s már este is olvashatsz. Az 5. számban nyert könyvet eddig remélhetően megkaptad. — **Mikó Pistuka, Nagyszalonta.** Alig várod, hogy a postás hozza a Cimborát s nagyon szeretnéd, ha mindig járhatna neked. Hát csak tanul szorgalmasan, Pistuka, viseld jól magadat és bizonyos vagyok abban, hogy kedves szüleid ezt a kívánságodat mindig teljesíteni fogják. — **Polliska Margit, Szováta.** Megkaptam azt a leveledet, amelyben megvallottad az okát, hogy mért hallgattál olyan sokáig s válaszoltam is. Eddig bizonyonnyal olvastad a válaszomat. Most küldött rejtvényeid közül az ugrórejtvény sorra kerül. — **Szőke Jucika Brassó.** Írtam a kiadóbácsinak, hogy küldje meg neked a nyert könyvet. A névrejtvényed sorra kerül. — **Breiner Gyuri, Kolozsvár.** Nem haragszom, hogy oly rég nem írtál, mert megígéréd, hogy pótolni fogod a mulasztást. Ha még oly sok is a tanulnivaló, helyes beosztással jut idő a tanulás és játék mellett a levélírásra is. — **Király Illi és Évi, Kolozsvár.** Nagy örömet szereztétek leveletekkel, amelyben beszámoltok a könyvtároltokról. Valóban szép kis könyvtár, ha már ötven van benne, s kíváncsian várom a könyveknek a címét. A fényképet köszönöm, kedves emlékeim között helyezem el, s azt hiszem, eltaláltam, melyik Lili és Melyik Évi. Ugy-e, balfelől van Lili és jobb felől Éva. Mire ezt az üzenetemet olvassátok, már voltam is Kolozsvárt. — **Kfelli Margit, Zaloha.** Elovastam a dolgozatodat, dicsérettel érdemelsz érte, mert ügyesen írod le a telet. De, természetesen, a Cimborá magas mértékét a dolgozatod nem üti meg. Majd elkövetkezik ennek is az ideje, csak gyakorold magad a fogalmazásban. — **Sonnenfeld Ilus és Gufi Szeft.** A nagyapó megszólításért éppenséggel nem haragszom, sőt azért sem, hogy megfélemedtetek a keltezésről, mert tudom, hogy a következő leveletekben ezt a mulasztást pótoljátok. Hát csak írjatok mennél többször, mindig szívesen olvasom leveleteket. A rejtvényekből válogatok. — **Székely Flóra, Brassó.** Még csak 7 éves vagy, a második osztályba jársz, de mert nagyon szeretsz olvasni, édesapád megrendelte neked a Cimborát. Gabi és Zsolt öcséd is szeretné már olvasni, de ők még kicsikék. Nem baj, majd belenőnek ők is a Cimborába, addig te csak meséj nekik. Már most meg vagyok elégedve az írásoddal, de azért csak írjál szorgalmasan s esztendőre-kettőre, úgy megszépül az írásod, hogy magad sem ismerd reá. A kiadóbácsi pótolja a 3. számot. — **Szarka Rózsi, Kolozsvár.** Akármennyi tanulnivaló van, vasárnap délután elolvassod a Cimborát és ilyenkor elgondolod, hogy „szegény nagyapó” mennyit fáradsz érte. Iól esik látanom, hogy te is és a többi unokáim is észreveszik azt a nem mindennapi munkát, amit végzek, de meggyasztallak, hogy ez a munka valósággal megfiatalítja testemet, lelkelem. Örvendek, hogy oly nagyon tetszik a Szilasy Bálint históriája, mert ez a regény nemcsak szép, de igen tanulságos is. Beküldhelsz olyan történetet, amelyet olvastál, mert ezzel is gyakorolod magad a helyesírásban.

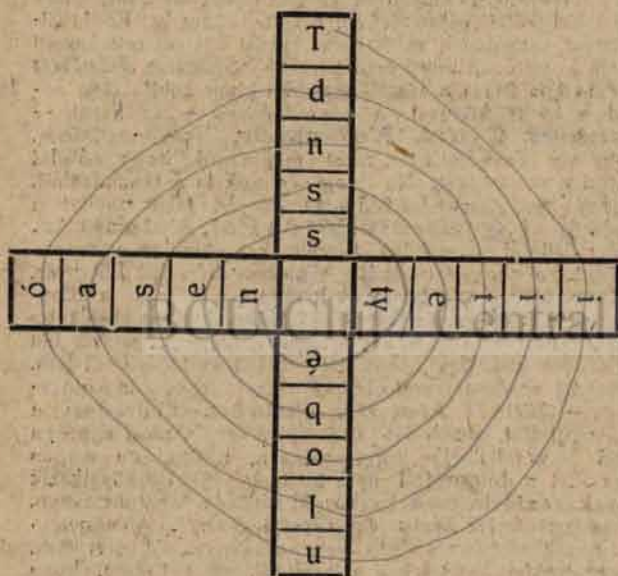

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!
 A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!
 A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Szélmalomrejtvény.

— Beküldte Berefsky András. —

Pontrejtvény.

Beküldte: Rabelz Adolf és Sári. —

- A háznak egy része.
- Virág neve.
- Butor neve.
- Ökör nyakán látható.
- A legrégebbi név.
- Déli gyümölcs.
- Lány név.
- Erdei gyümölcs.

A kezdőbetűk egy nagy magyar költő nevét adják.

Névrejtvény.

— Beküldte: Stern Endre. —

Irén, Eliz, Rezső, Dániel, Dávid, Albert, Naczi, Emil.

E nevek kezdőbetűi helyesen összerakva egy nagy magyar költő nevét adják.

A Magyar Ifjuság Könyvtára

kellemes és szórakoztató olvasmánnyal kedveskedik az ifjuságnak. Köteteit azonban élvezettel olvashatják a felnőttek is. Olcsó pénzért nemcsak szórakozást találhat e kötetek olvasója, amikor ma az általános drágaság miatt a jó könyv ára is elérhetetlen magasságra hágott. Eddig a következő kötetek jelentek meg:

1. sz. Magyar elbeszélők, nyolc elbeszélés ára lei 15—
- 2—3. sz. Benedek Elek: Gyermekszínház lei 25—
- 4—5. sz. A. Conan Doyle: Tűzkörűli történetek lei 25—

SAJTÓ ALATT:

6. sz. Bábjátékos Pali, Irta: Strom Tivadar
7. sz. Li Fan bosszuja " Westermann F. P.
8. sz. Az egyszemű " Moy Károly
- 9 10. sz. Robinson Crusoe " Defoe Dániel.

CIBORA

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Szerkesztőség:

Bajánii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bajánii-Mare (Nagybaczon) Jud. Treiscaune (Háromszék-megye). E címre küldendők a „Cimbora” részére szánt kéziratok, az Elek Nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatal:

Satu-Mare (Sztalmár) Str. Cuza Voda 4.
 A kiadóhivatalhoz küldendők a „Cimbora” előfizetési bejelentései és díjai.

Előfizetési díjak:

Romániában évi 400 lei, negyedévenként 100 lei.
 Csehszlovákiában évi 80 csehkrona, negyedévenként 20 csehkrona.
 Magyarországon évi 144.000 magyar korona, negyedévenként 36.000 magyar korona.
 Ausztriában évi 112.000 osztrák korona, negyedévenként 28.000 osztrák korona.
 Jugoszláviában évi 200, negyedévenként 50 dinár.

Laptulajdonos: Szabadsajtó-könyvnyomda és Lapkiadó rt.
 Felelős szerkesztő: Dénes Sándor.